

Postanowienie z dnia 17 października 2008 r.

II PZ 31/08

Wniesienie skargi o wznowienie postępowania ograniczone jest dwoma terminami przewidzianymi w art. 407 i art. 408 k.p.c. Trzymiesięczny termin do wniesienia skargi wynikający z art. 407 k.p.c. określa czasową dopuszczalność żądania wznowienia postępowania, opierającą się na powiązaniu przyczyny wznowienia ze świadomością jej istnienia. Natomiast pięcioletni termin wynikający z art. 408 k.p.c. określa czas, w którym - przy jednoczesnym zachowaniu terminu z art. 407 § 1 k.p.c. - w ogóle dopuszczalne jest żądanie wznowienia postępowania.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Małgorzata Gersdorf, Katarzyna Gonera (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 października 2008 r. sprawy z powództwa Witolda S. przeciwko PZU [...] SA w W. Oddział w G. o uznanie wypowiedzenia umowy za pracę za bezskuteczne, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Elblągu z dnia 17 czerwca 2008 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Elblągu wyrokiem z 7 listopada 2005 r. [...] oddalił powództwo Witolda S. przeciwko PZU [...] SA w W. Oddział w G. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne. Od powyższego wyroku powód wniósł apelację. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Elblągu, wyrokiem z 20 stycznia 2006 r. [...] oddalił apelację powoda.

Powód wniósł 15 października 2007 r. skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z 20 stycznia 2006 r. [...]. Skarga o wznowienie postępowania została oparta na podsta-

wie art. 403 § 2 k.p.c. Powód twierdził, że po wydaniu tego wyroku ujawniły się nowe okoliczności i dowody w sprawie jego niesłusznego zwolnienia z pracy, z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. Dowody te ujawniły się w sprawach: [...] Sądu Rejonowego w Elblągu i [...] Sądu Okręgowego w Elblągu, która zakończyła się prawomocnie 20 października 2006 r., oraz w sprawie [...] Sądu Rejonowego w Elblągu i [...] Sądu Okręgowego w Elblągu, która zakończyła się 31 sierpnia 2007 r. Powód wniósł o uznanie i przyjęcie nowych dowodów oraz okoliczności ujawnionych w sprawach [...], a w konsekwencji o uchylenie lub zmianę zaskarżonego wyroku. Powołał się na to, że dopiero w toku kolejnych procesów toczących się z jego udziałem ujawniły się prawdziwe przyczyny przemawiające za bezzasadnością dokonanego wobec niego wypowiedzenia umowy o pracę, tj. dyskryminacja, wyzysk, zawarcie umowy niezgodnej z prawem, przyjęcie do pracy nowych osób w ciągu roku od dnia jego zwolnienia.

Jednocześnie ze skargą o wznowienie postępowania powód złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi, podając, że od dnia wniesienia pozwu w sprawie, której wznowienia się domagał [...], do dnia zakończenia procesu w sprawie o przywrócenie do pracy [...], co nastąpiło 31 sierpnia 2007 r., podejmował starania o wykazanie rzeczywistej przyczyny jego zwolnienia z pracy. Ostatni wyrok w sprawie powrotu do pracy zapadł 31 sierpnia 2007 r. Wniosek o przywrócenie terminu został złożony „z ostrożności procesowej”, ponieważ powód uważa, że skarga o wznowienie postępowania została złożona w terminie, ponieważ termin trzymiesięczny na wniesienie skargi należy liczyć od wydania wyroku w sprawie [...], czyli od 31 sierpnia 2007 r.

Pozwany PZU [...] SA w W. Oddział w G. wniósł o oddalenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania oraz oddalenie samej skargi. Pozwany podniósł, że okoliczności podniesione przez skarżącego nie stanowią przyczyn restytucyjnych, a ponadto istotne znaczenie ma, kiedy powód dowiedział się o ewentualnej podstawie wznowienia, czyli o nowych faktach i dowodach, a nie data prawomocnego zakończenia ostatniego procesu między stronami [...].

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Elblągu, postanowieniem z 17 czerwca 2008 r. [...] oddalił wniosek powoda o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania i odrzucił skargę o wznowienie postępowania. Sąd ustalił, że skarżący - w ramach podstawy wznowienia przewidzianej w

art. 403 § 2 k.p.c. - powołał się na następujące nowe okoliczności faktyczne i chwilę ich ujawnienia: - o zatrudnieniu nowej pracownicy pani K.-G. dowiedział się w okresie wypowiedzenia, czyli pomiędzy 1 września a 30 listopada 2005 r., - o zatrudnieniu pana K. dowiedział się w listopadzie 2006 r., - o zatrudnianiu nowych pracowników w nowo utworzonej komórce Zespole Organizacji Obsługi Ubezpieczeń Grupowych dowiedział się w lutym 2007 r., - o nierównym traktowaniu w zakresie nawiązania stosunku pracy i doboru kadry poprzez utworzenie na podstawie uchwały zarządu z 1 września 2006 r. Zespołu Organizacji Obsługi Ubezpieczeń Grupowych dowiedział się w lutym 2007 r., - o lekceważącym traktowaniu przez dyrektora Oddziału w G. dowiedział się z pisma z 18 stycznia 2007 r., - o wyzyskiwaniu go przez pracodawcę oraz o tym, że zawarta z nim umowa zmieniająca warunki pracy była niezgodna z prawem pracy, dowiedział się z pisma Państwowej Inspekcji Pracy z 6 lutego 2006 r., - o dyskryminacji ze względu na ułomność dowiedział się na rozprawie w sprawie [...] w dniu 24 marca 2006 r., - o złożeniu zaświadczeń Rp-7 i ZUS Z-3 z błędami dowiedział się 20 stycznia 2006 r.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada niewzruszalności prawomocnych wyroków sądowych (art. 365 § 1 k.p.c.). Przepisy określające warunki, w których może nastąpić uchylenie lub zmiana prawomocnego orzeczenia muszą być interpretowane ściśle. Skarga o wznowienie postępowania podlega badaniu przez sąd pod kątem dopuszczalności samej skargi oraz dopuszczalności wznowienia postępowania. O dopuszczalności skargi decyduje zachowanie ustawowego terminu do jej wniesienia (art. 407 i 408 k.p.c.) oraz oparcie skargi na ustawowych podstawach wznowienia wymienionych w art. 401, 401¹ i 403 k.p.c., natomiast badanie dopuszczalności wznowienia obejmuje ocenę zasadności skargi. Sąd Okręgowy podkreślił, że w przedmiotowej sprawie skarżący oparł skargę na podstawie przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c., czyli późniejszym wykryciu takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Wskazał przy tym liczne fakty, o których zaistnieniu dowiedział się w okresie od września 2005 r. do lutego 2007 r.

Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzy-miesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub

jej przedstawiciel ustawowy. W ocenie Sądu Okręgowego powód bez wątpienia przekroczył trzymiesięczny termin na wniesienie skargi, ponieważ o ostatniej okoliczności stanowiącej w jego ocenie podstawę wznowienia nabył wiedzę w lutym 2007 r., zaś pismo procesowe zawierające skargę wpłynęło do Sądu 15 października 2007 r. Ustalając daty, w których powód powziął wiadomość o nowych okolicznościach faktycznych, Sąd Okręgowy uwzględnił część twierdzeń samego powoda (zawartych w jego pismach procesowych oraz wypowiedziach podczas rozprawy), a także utrwaloną w orzecznictwie zasadę, że w wypadku, gdy podstawą wznowienia postępowania są fakty ujawnione w toku postępowania dowodowego (w dalszym postępowaniu w tej samej sprawie lub w sprawie innej), przewidziany w art. 407 § 1 k.p.c. termin trzymiesięczny na wniesienie skargi o wznowienie postępowania liczy się nie od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie, w którym te fakty zostały ujawnione, lecz od zapoznania się z nimi przez stronę żądającą wznowienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 14 października 1976 r., IV CZ 103/76, LEX nr 7857 i z 25 stycznia 1967 r., II CZ 128/66, OSP 1968 nr 9, poz. 198). Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można było przyjąć za skarżącym, że o jego dyskryminacji ze względu na ułomność, o bezprawności umowy zmieniającej warunki pracy oraz o błędach w zaświadczeniach Rp-7 i ZUS Z-3 dowiedział się on dopiero z chwilą wydania wyroków przez sąd w sprawach dotyczących tych zdarzeń. Powód sam podniósł na rozprawie w dniu 24 marca 2006 r. [...], że przełożony wspominał o przesunięciu go na inne stanowisko z powodu ułomności. O naruszeniu przepisów prawa pracy poprzez zawarcie z powodem umowy o pracę „zmniejszającej etat” powód dowiedział się z pisma Państwowej Inspekcji Pracy, które otrzymał 6 lutego 2006 r. Natomiast o błędach występujących w dokumentach Rp-7 i ZUS Z-3 powód wiedział najpóźniej w dniu wniesienia pozwu w sprawie [...], czyli 30 stycznia 2006 r.

W ocenie Sądu drugiej instancji nie można uznać za słuszne stanowiska skarżącego, że terminem początkowym do wniesienia skargi było wydanie przez Sąd Okręgowy w Elblągu wyroku z 31 sierpnia 2007 r. [...] w sprawie o przywrócenie do pracy. Po pierwsze, większość podnoszonych przez powoda okoliczności była mu znana przed wytoczeniem procesu w tej sprawie. Po drugie, część z tych faktów rozpoznawał już Sąd w trakcie tego postępowania. Tym samym należało uznać, że o faktach, które zdaniem powoda stanowią podstawę wznowienia, skarżący wiedział przed wydaniem wyroku w pierwszej instancji w sprawie [...], tj. przed 28 marca 2007 r. (w dniu 31 sierpnia 2007 r. zapadł wyrok w drugiej instancji, w sprawie [...]). Sąd

Okręgowy uznał ostatecznie, że skarga o wznowienie postępowania została złożona po terminie określonym w art. 407 k.p.c., stąd w pierwszej kolejności rozpoznał wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Sąd Okręgowy stwierdził, że stanowisko skarżącego w przedmiocie zachowania terminu do wniesienia skargi było niejednolite i niekonsekwentne - z jednej strony powód złożył wniosek o przywrócenie terminu, z drugiej zaś na rozprawie w dniu 17 czerwca 2008 r. twierdził, że w jego ocenie skargę złożył w terminie; jednocześnie przyznawał, że o okolicznościach, które stanowią podstawę wznowienia, uzyskał wiedzę w toku postępowania dowodowego w sprawie [...], ale zachowanie terminu do wniesienia skargi łączył z datą wydania wyroku w sprawie [...].

Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przywrócenie terminu uznając, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Przy rozpatrywaniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania należało mieć na względzie przesłanki z art. 168 § 1 k.p.c., w szczególności brak winy strony ubiegającej się o przywrócenie terminu. Uzasadniając wniosek o przywrócenie terminu powód twierdził, że w jego ocenie wniósł skargę w terminie, jednocześnie wyjaśniając, że nie do końca wiedział, kiedy można domagać się wznowienia postępowania, czy w ciągu roku, czy też trzech miesięcy od wykrycia nowych okoliczności. Wyjaśnił, że przeczytał stosowny przepis z Kodeksu postępowania cywilnego, jednakże z uwagi na fakt, że nie jest prawnikiem, nie miał dokładnej wiedzy na temat terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania. Sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa nieznanomość przepisów postępowania nie może być uznana za niezawinioną przyczynę uchybienia dokonania czynności procesowej w terminie (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 1998 r., II UKN 519/97, OSNAPiUS 1999 nr 1, poz. 36), a tylko niezawinione przyczyny mogą stanowić podstawę do przywrócenia terminu.

Odnosząc się do argumentu powoda co do konieczności zastosowania wobec niego dłuższego terminu do wniesienia skargi, bowiem nie był w toku procesu, którego wznowienia się domaga, należycie reprezentowany, Sąd drugiej instancji uznał, że argument ten jako całkowicie chybiony nie zasługiwał na uwzględnienie. Powód powyższą okoliczność wywodził z faktu, że nie reprezentował go w prawomocnie zakończonym postępowaniu profesjonalny pełnomocnik. Sąd Okręgowy stwierdził, że - jak wynikało z postawy skarżącego prezentowanej w sprawie [...] i z charakteru sporu - nie zachodziła potrzeba ustanawiania dla niego pełnomocnika z urzędu. Sąd

Okręgowy podkreślił, że możliwość żądania wznowienia postępowania z powodu nieważności wywołanej brakiem należytej reprezentacji (art. 401 pkt 2 k.p.c.) z oczywistych względów dotyczy tylko tej strony, która była nienależycie reprezentowana i przez to ona sama lub jej organ lub ewentualny przedstawiciel ustawowy nie wiedzieli o toczącym się postępowaniu. Tylko taka strona może się znaleźć w sytuacji, o której mowa w art. 407 § 1 *in fine* k.p.c., bo tylko do takiej strony może odnosić się sformułowanie „dowiedziała się o wyroku”. W przeciwnym razie nie byłoby w ogóle możliwe obliczanie terminu z art. 407 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 listopada 2003 r., V CZ 111/03, LEX nr 168298).

Konsekwencją oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania było przyjęcie, że skarga ta została złożona po terminie. Z tej przyczyny na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy odrzucił skargę.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżył pełnomocnik powoda w części dotyczącej odrzucenia skargi o wznowienie postępowania, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 401 pkt 2 k.p.c., poprzez uznanie, że powód był należycie reprezentowany w procesie, chociaż odmówiono mu ustanowienia przez Sąd profesjonalnego pełnomocnika, czego konsekwencją było wydanie przez Sąd postanowienia z obrazą innych przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 407 k.p.c., art. 408 k.p.c. i 410 § 1 k.p.c. Skarżący zarzucił także naruszenie art. 477 k.p.c., ponieważ Sąd rozpoznający prawomocnie zakończoną sprawę nie pouczył go o roszczeniach wynikających z przytoczonych przez niego faktów. W związku z pozbawieniem go należytej reprezentacji w procesie, powód powinien skorzystać z dłuższego terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania przewidzianego w art. 408 k.p.c. Niezależnie od tego, powód w braku pouczenia go przez Sąd oraz uczestnictwie w rozprawie sędziego wyłączonego z mocy ustawy (art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c.) upatruje swoją przegraną i występującą nierówność wobec prawa, skoro skutek nieznanomości prawa dotyka tylko jego. Pełnomocnik powoda wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Skarżący zarzucił przede wszystkim naruszenie art. 407 i 408 k.p.c., twierdząc, że w stosunku do powoda powinien być zastoso-

wany „dłuższy” termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania „w oparciu o art. 401 pkt 2 k.p.c., albowiem nie był on należycie reprezentowany z powodu odmowy ustanowienia mu przez Sąd profesjonalnego pełnomocnika”.

Zarzut ten jest całkowicie chybiony. Niezależnie od tego, że odmowa ustanowienia pełnomocnika z urzędu nie może być rozpatrywana w kategoriach „braku należytej reprezentacji”, należy zwrócić uwagę na to, że w postępowaniu, którego dotyczy skarga o wznowienie postępowania (a mianowicie w sprawie [...] Sądu Rejonowego w Elblągu oraz [...] Sądu Okręgowego w Elblągu) powód nie zgłaszał wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Wniosek taki złożył natomiast w sprawie [...] Sądu Rejonowego w Elblągu i [...] Sądu Okręgowego w Elblągu, ale skarga o wznowienie postępowania nie dotyczy tej sprawy. Ewentualne uchybienia procesowe Sądów rozpoznających sprawy [...] nie mogą mieć znaczenia dla konstruowania jako podstawy wznowienia postępowania w sprawie [...] braku należytej reprezentacji powoda (art. 401 pkt 2 k.p.c.). A nawet gdyby powód był takiej reprezentacji pozbawiony w procesie zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z 20 stycznia 2006 r. [...], którego dotyczy skarga o wznowienie postępowania, nie miałyby to znaczenia dla sposobu ustalenia terminu, w którym najpóźniej powinien być wnieść skargę o wznowienie postępowania.

Wniesienie skargi o wznowienie postępowania ograniczone jest terminem (art. 407 i 408 k.p.c.). Skarga wniesiona po upływie terminu zostaje odrzucona (art. 410 § 1 k.p.c.). Dopuszczalny jest wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi (art. 168-172 k.p.c.). Termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania jest jednakowy dla wszystkich przypadków dopuszczalnego wznowienia postępowania i wynosi trzy miesiące od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia (art. 407 k.p.c.) oraz pięć lat od uprawomocnienia się wyroku (art. 408 k.p.c.). Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. (§ 2 nie ma w rozpoznawanej sprawie zastosowania), skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Jak wynika z przytoczonego przepisu, termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania rozpoczyna bieg od dnia, w którym stało się możliwe jej złożenie. W zasadzie jego bieg rozpoczyna się w dniu, w którym strona dowiedziała się o tym, że istnieje określona podstawa do wznowienia postępowania. Strona dowiaduje się o podstawie

wznowienia w chwili, w której dociera do niej wiadomość, że nastąpiły określone uchybienia lub zdarzenia, które według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (art. 401, art. 401¹ i art. 403) mogą stanowić podstawę wznowienia.

Gdyby podstawą wznowienia postępowania miał być brak należytej reprezentacji związany z odmową ustanowienia dla powoda przez sąd profesjonalnego pełnomocnika w sprawie [...] Sądu Rejonowego w Elblągu oraz [...] Sądu Okręgowego w Elblągu (art. 401 pkt 2 k.p.c.), to chwilą, w której powód dowiedział się o tej podstawie wznowienia, była chwila uprawomocnienia się postanowienia odmawiającego ustanowienia dla niego pełnomocnika. Ponieważ w żadnym wypadku termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania nie może się rozpocząć przed uprawomocnieniem się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, trzymiesięczny termin z art. 407 § 1 k.p.c. należałoby liczyć od chwili uprawomocnienia się wyroku z 20 stycznia 2006 r. [...].

Z kolei, jeżeli podstawą wznowienia postępowania - wskazywaną przez powoda od chwili złożenia skargi - było późniejsze wykrycie takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.), to czasem, w którym powód dowiedział się o tej podstawie wznowienia, były różne zdarzenia szczegółowo ustalone i opisane przez Sąd Okręgowy, jakie miały miejsce w okresie od września 2005 r. do lutego 2007 r., czyli więcej niż trzy miesiące przed złożeniem przez powoda w dniu 15 października 2007 r. skargi o wznowienie postępowania.

Przepis art.407 § 1 *in fine* k.p.c. wyraźnie przyjmuje, że wtedy gdy przyczyną wznowienia postępowania jest pozbawienie strony możliwości działania lub należytej reprezentacji, termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania rozpoczyna swój bieg i musi być odpowiednio liczony: a) od dnia, w którym strona, jej organ lub przedstawiciel ustawowy (w przypadku powoda może chodzić tylko o niego samego) dowiedzieli się o wyroku, jaki zapadł w sprawie, w której pozbawieni byli możliwości działania; b) a w przypadku nienależytej reprezentacji - od dnia, w którym o wydanym wyroku dowiedział się podmiot reprezentujący stronę (przedstawiciel ustawowy, organ powołany do reprezentacji). W przypadku powoda, który zdaniem Sądu Najwyższego nie był pozbawiony należytej reprezentacji w procesie zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z 20 stycznia 2006 r. [...], którego dotyczy skarga o wznowienie postępowania, trzymiesięczny termin określony w art.

407 § 1 *in fine* k.p.c. musiałby być liczony od chwili, w której powód dowiedział się o tym wyroku, czyli faktycznie od 20 stycznia 2006 r., tymczasem skarga o wznowienie postępowania została wniesiona 15 października 2007 r.

Art. 408 k.p.c. wprowadza drugi - pięcioletni - termin obowiązujący przy wniesieniu skargi o wznowienie postępowania. Termin ten określa czas, w którym skarga może być skutecznie złożona. Trzymiesięczny termin do wniesienia skargi wynikający z art. 407 k.p.c. określa czasową dopuszczalność żądania wznowienia postępowania, opierającą się na powiązaniu przyczyny wznowienia ze świadomością jej istnienia, natomiast art. 408 k.p.c. określa czas, w którym - przy zachowaniu terminu z art. 407 k.p.c. - w ogóle dopuszczalne jest żądanie wznowienia postępowania. Termin pięcioletni nie obowiązuje tylko wtedy, gdy skarga o wznowienie postępowania opiera się na zarzucie niemożności działania lub braku należytej reprezentacji (art. 401 pkt 2 k.p.c.). W tych wypadkach nie ma terminu ograniczającego w sposób bezwzględny dopuszczalność wniesienia skargi o wznowienie postępowania, a jedynym terminem ograniczającym jej wniesienie jest termin trzymiesięczny wynikający z art. 407 § 1 k.p.c.

Domagając się zastosowania wobec niego „dłuższego” terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania w oparciu o art. 401 pkt 2 k.p.c., skarżący zdaje się nie dostrzegać, że w przypadku braku należytej reprezentacji jako podstawy wznowienia nie obowiązuje tylko pięcioletni termin z art. 408 k.p.c., nadal natomiast obowiązuje termin trzymiesięczny z art. 407 § 1 k.p.c. Ponieważ powód zmieścił się w pięcioletnim terminie określonym w art. 408 k.p.c. (prawomocny wyrok kończący postępowanie, którego wznowienia się domagał, został wydany 20 stycznia 2006 r., skarga o wznowienie postępowania wpłynęła do Sądu 15 października 2007 r.), jego wniosek o zastosowanie „dłuższego” terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania był nie tylko bezprzedmiotowy, ale także niezrozumiały.

Zawarty w zażaleniu zarzut naruszenia art. 477 k.p.c. jest niekonkretny i przez to niejasny, ponieważ z treści uzasadnienia zażalenia nie wynika, w której z licznych spraw prowadzonych przez powoda sąd pierwszej instancji nie pouczył go o roszczeniach wynikających z przytoczonych przez niego faktów, z kolei zarzut naruszenia art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. w związku z udziałem w składzie sądu w czasie rozpraw w dniach 9 stycznia i 6 lutego 2008 r. sędziego wyłączonego z mocy ustawy nie został w jakikolwiek sposób uzasadniony (nie wiadomo, którego sędziego spośród trzech sędziów zawodowych to dotyczyło i dlaczego był on wyłączony z mocy ustawy).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że powód uchybił terminowi do wniesienia skargi o wznowienie postępowania określonego w art. 407 § 1 k.p.c., czego konsekwencją było odrzucenie skargi na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.

=====